

Kiss Székely Zoltán

Odüsszeusz megtér Ithakába

*Patakom nézem: idő és víz. Végtelen.
Ujjaim rácsából az idő elfolyó
nihil. Tudom, elveszek majd a semmiben,
mint partnélküli tengerbe ömlő folyó.
Réglátott arcok. Tovafutnak, mint a víz.
Az ébrenlét csak az álom folytatása:
ánizs fanyar emléke, vad bürök íz –
mitől testem retteg: álmodás varázsa.
Ki álmodta, hogy nincs is álom, csak halál?
Egy nap, egy év – csak a létezés jelképe.
Kezdet az, mit egy álom zenéje datál,
s a hűség rögzít az ember anyanyelvébe.
Alvást halálba álmodni, ha jő az est;
benne bús aranykehely – ez a költészet:
ifjú és szegény. A szövegtestre reáfest
mértéket, megtérő rímet – így óv téged.
Alkonyatba oldva, így bukkan fel az arc,
megvillantja újra valamely torz tükör.
Az igaz művészet is – valamely torz sarc,
fölfedi titkolt arcom: sokszögletű kör.*

*

*Én, Odüsszeusz, torkig telve csodáktól
örömmel sírásba bomlok, pillantva Ithakát –
örök, szerény honom. Ózkodva ódáktól,
csendjében lelem létem vezér csillagát.
Ahol a csendes Aetós földszoros alatt
nem ömlik a Kolpos öölbe végtelen
zavaros vizű idő-folyam, csak patak,
mely változó arcom tükrözni kénytelen.*

2023. június 23.

Murokországban április végén

*Ebben a Nyárádra lassan lejtő Kertben,
hol jelentéktelen jövőre nyílnak
a petrezselyem- és murokernyők,
őszintén eltöprengek magamban.*

*Itt szabadabban szívja a levegőt tüdőm,
mint a róka farkok uralta Városban,
a kombinát fölött, a Maros bal oldalán.
Ide ritkábban fújja fojtó füstjét a gyár.*

*Szórják már szíromfelhőcskéiket
a veteményes kertek növényei,
az ágyások földjére, meztelen
talpam alá virágszőnyegnek.*

*Megáll a lábam az ágyás árkában,
ott, ahol az árnyék nyirkosságot
és hűsséget kölcsönöz a földnek,
ahol leragad a virágkonfetti-vihar,*

*hogy aztán a frissen kaszált réten
óvakodjak előrébb a régfelhagyott
vasúti töltés felé – ahol már rég
nem pöfög a keskeny nyomtávú –,
kerülgetve a nagyobb fűcsonkokat,
amelyekbe így is bele-belelépek.*

Szisszentő szúrásuk szinte jólesik.

2016. július 17.

Anno Domini 2020

Májusi réten oson át

*Angyal oson át a májusi réten.
Valaki halkan átüzent a múltból,
valaki a régből elküldött értem,
valaki kérdezett a megtett útról.
Szándék szerint nem tékozoltam. Érte
bár álmom ezer csábítás, maradtam
ki voltam, mindörökre. Hiába kísérté
sorsom sok csapás, döntöttem magamban
érték szerint. Csak az ismerhet, aki
hallott az útról dalolni tavasszal.
Minden más már halott. Csak egyvalaki
él még a váddal, s illethet panasszal.
Múltamból halkan átüzent valaki.*

2023. október 31.

Kérdés-tutaj Áprily Lajosnak

Kemény János Víziboszorkánya ürügyén

*Némán elsuhanó XX. század.
Marosvécsed köd távolából izen.
Marost megismerni régedes vágyad.
Tutajodnak már árnya sincs a vízen.
Kikötöttél-e, hol, s mikor – nem tudja
senkisem. Fény játszik a vizek árján:
az utolsó sugár útját megfutja,
és ívet húz jégmadár-szárny-szivárvány
emléked fölé. Egy asszony alakja
a vezér-tutaj evezőre hajlik,
blúzát a boszorkányos szél kibontja.
Víz fölött a lomha lomb összehajlik
mögötte. S évszázados fordulókban
verejték gyöngyözi szédült homlokát.*

*Bár ocsúdna, de múlt ködébe rohan,
s rianva siet feledésbe tovább.
Mi őrzi emlékét? S mi őríz téged?
Csak egy habzúgásba vesző hosszú jaj?
Zsibongó víz fölé remegve téved
a kérdés: Elment az utolsó Tutaj?*

2023. október 31.

Hajnali pasztell- harmat

*Fal előtt réti csokor – barna vázában.
Hajnal hasad – tűnődő bánat a társam.
Búzavirág pávállik, rőt pipacs bágyad,
Fényzuhatag vérzi most édesanyámat.
Régen vegyült az első ősz szál hajába,
halk hangja nem ér hozzám, a múlt zajába
csöppen. Cigaretta izzik bal kezében,
jobbában pasztell-kréta. S álmodja éppen:
Margarétát, habszegfűt – hattyúfehérbé...
Az aggófű sárgája szívemig ér le.
Selyem-zöld kalásza a búzának, rozsnak,
árnyékot dob tört-fehér damaszt abrosznak.
Képét nézem innen – a ma fogságából.
Harmat-pasztellt szedek felejtés-bokráról.*

2023. július 11.

Citromfámhoz

*Egykor volt nyaram hű emléknek hagyott,
forró július facsarja illatod,
nem szolgálhattam, zokon ne vedd, mással,
csak magamfajta néma rajongással.*

*Bükkfacseberbe újraültettelek,
tőzgebundával takartam gyökered,
kevertem földed mésszel, pétisóval,
öntözővized mindenféle jóval.
Udvarra kerülsz, ahogy felmelegszik,
szoba homálya satnyán nem vetekszik
a verőfényel. Törődtünk egymással:
én locsolással, te a virágzással.
Havonta mosom porlepte leveled,
úgy ápoltalak, mint gyenge beteget,
kit a rokonok szanatóriumba
kényszerítettek, végső stádiumba...
Ó, az illatod, vágyódón beteges,
mintha üzenné: Az Adriát szeresd!
Hajolj fölém most lombos koronáddal!
Tartoztam neked – vetélt vallomással.*

2023. július 11.

Menekülés

Augusztusi hálaadás

*Áldott vasárnap van ma.
Menjünk ki a mezőre, a domboldalba
bolyongani, mint tegnap is délelőtt.
Látod, milyen szép a falu így messziről?
Tarkaság a zöld mezőben,
fehér tornyából ide hallik a harangszó.
Hálaadás. Újkenyér napja,
úrvacsorára mennek ott lent az emberek.
Akik munkájukkal szentelték meg
a búzaszemet, s a templomba mennek
a szentelt kenyérért.
Látod, egy hullott búzakarász,
kévéből ittfeledten.
Kibontom aranybarna szemeit,
pelyváját hántom,
kezemben a drága szem.
Hálaadásnak napja van ma.
Legyünk ma itt a mező közepén
egyszerű hívők:
jer, vegyünk tenyerünkől úrvacsorát.*

2023. június 7.